

Roman

EEN JETTY HAGE
GRIJZE PAREL

EEN GRIJZE PAREL

Eerder verschenen van Jetty Hage in de Citerreeks:

Verbonden met het verleden *

Niet gezocht *

In gesprek *

Spiegelingen *

Er is een weg terug

* Deze uitgave is ook verkrijgbaar als e-book

Jetty Hage

Een grijze parel

CITER REEKS

ISBN 9789401911863
ISBN e-book 9789401911870
NUR 344

© 2018 Citerreeks
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.citerreeks.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Het is stil in huis. Heel stil zelfs. Na een paar weken van extra drukte valt het des te meer op. Elza heeft het hele huis al doorgelopen. Van beneden naar boven en andersom. Op de grootste zolderkamer hebben de drie kleinkinderen gelogeerd: Nick van acht jaar, Merel, zijn zusje, en Boaz, hun neefje, van zes. Natuurlijk hebben hun moeders de bedden afgehaald en alle spullen meegenomen. Toch ziet ze onder het bed dat tegen de achterwand staat iets gekleurds liggen. Ze bukt en haalt het roze ding eronder vandaan. In haar handen heeft ze dan een sokje. Een echt meisjesding. Maar daar heb je er twee voor nodig, dus zal het dametje er een missen.

Bij elke andere kamerdeur kijkt ze even om een hoekje. Overal is nog te zien dat er gasten geweest zijn, al hebben ze alles zo goed mogelijk opgeruimd. Alleen de kamer van Jasmijn is nog bewoond.

Elza stapt naar binnen en kijkt in het rond. Dit is de ruimte in huis waar de laatste van hun vijf kinderen haar domein heeft. Gelukkig is zij er nog.

Afgelopen vrijdag is Rhodé getrouwd. En vanmorgen is Davy met een tas vol kleding vertrokken. Hij woont nu officieel op zichzelf in de stad waar hij werkt. En nu? Nu weet ze niet waar ze beginnen moet. Er moet zo veel, maar waar haalt ze de moed vandaan?

Vorige week waren alle kamers van het huis bezet door de vijf kinderen. Twee met man, en op de zolder de kinderen en Davy. Drie kleinkinderen hebben Chris en zij al. Oma zijn is zoiets speciaals. Moeder zijn is bijzonder, maar oma... Even trekt ze haar schouders omhoog. Dat kan ze niet benoemen. En Rhodé was er nog.

Ze mist de vlugge voetstappen van de kinderen op de trappen. Het vrolijke gepraat. En vrijdag, op de grote dag van Rhodé, was het helemaal een huis vol geroezemoes. De kapster, die alle dames van een mooi kapsel voorzag. Als eerste natuurlijk de bruid. Rhodé

was een stralend bruidje en Richard een lieve bruidegom. En deze keer mocht Merel bruidsmeisje zijn. Ze was zo schattig met het bloemenkransje in haar donkere krullen.

Met een glimlach om haar mond staart ze naar het raam zonder iets te zien. Buiten is ook niet zoveel te zien. Het is een grijze januari-morgen.

Vrijdag was een prachtige dag, maar... weer is er eentje uitgevlogen. Dat hoort natuurlijk zo, en toch geeft het een gemis. Een lege plek in haar moederhart.

Zo staat ze hier te mijmeren over wat voorbij is... Ach, wat negatief toch. De kinderen zijn gezond en hebben allemaal werk. Jasmijn zit in het examenjaar van het vmbo. Nog een halfjaar, dan is ze klaar met school en zal ze aan de opleiding voor verzorgende beginnen. Daarvoor hoeft ze het huis nog niet uit.

Jasmijn. Hun verrassing. Ze hadden niet meer op een kindje gerekend. Davy was al acht jaar en Hannah, de oudste, al vijftien. En toen kwam Jasmijn. Van al hun kinderen is zij degene die de minste aandacht vraagt. Ze gaat altijd stil haar eigen gang. Ze is geen snel kind, maar ook niet traag. Ook blinkt ze nergens in uit. Dat doen de anderen eigenlijk wel. Uiterlijk lijkt ze niet op haar en ook niet op Chris, ze lijkt meer op oma. Eigenlijk was ze altijd alleen. Een echt nakomertje, dat nergens bij hoorde. Niet bij haar drie zussen en niet bij haar broertje. Ze vonden haar erg lief toen ze baby en peuter was, daarna was de aardigheid er eigenlijk af. De groten hadden en hebben allemaal hun eigen leven. Ook past ze niet bij de tantezeggetjes. Maar nu heeft ze een vriendje, Jordy. Bij de bruiloft liep ze de hele dag naast hem te stralen.

Ongemerkt glimlacht Elza. 'Dingdong, dingdong,' verstoort de bel haar gedachten.

De slaapkamer, waar ze nog staat te dromen, is aan de voorkant van het huis. Met een paar stappen is ze bij het raam en met een handbeweging duwt ze het open.

'Ik kom eraan,' zegt ze als ze de overbuurvrouw ziet staan. Vlug loopt ze naar beneden. Ondertussen tuimelen de gedachten door haar hoofd. Wat komt Jozien doen op deze tijd? Moet ze haar huishouden niet doen? Anders heeft ze nooit tijd, en nu? Dan moet er iets zijn...

‘Elza, ik heb een vraag,’ valt de buurvrouw met de deur in huis.

‘Kom binnen, Jozien,’ antwoordt Elza terwijl ze de voordeur helemaal opendoet.

‘Even maar, hoor. Ik moet heel de straat nog langs.’

‘Ga je met een collecte...?’

‘Het is iets anders. Kijk,’ valt ze Elza in de rede.

Dan ziet Elza pas dat Jozien een map in haar handen heeft.

‘Ik kom je handtekening vragen.’

‘Waar heb je die voor nodig?’ Elza staart de oudere dame verbaasd aan. Zoiets had ze niet achter haar gezocht. Een handtekeningactie?

‘Voor de bierkeet,’ zegt Jozien dan met de nadruk op bier.

‘Wat hebben wij daarmee te maken?’ Elza’s verbazing groeit nu ze weet waar haar handtekening voor bedoeld is.

‘Meer dan je beseft, denk ik.’ De map wordt op de eettafel in de kamer gelegd.

‘Ben ik de eerste?’

‘Na mijn man en ik, ja.’

‘Ga je echt alle huizen langs?’

‘Ja.’ Jozien knikt.

‘Op maandagmorgen?’

‘Wellicht zijn dan de meeste vrouwen thuis.’

‘Ik wil best tekenen, hoor, als ik je daar blij mee maak, maar... hoe kom je erbij?’

‘Zondagmorgen was het weer hopeloos.’

Met de balpen in haar hand kijkt Elza naar de vrouw naast haar. Haar gezicht staat verdrietig en boos tegelijk.

‘In onze achtertuin lagen allemaal bierblikjes.’

‘Wat heeft dat met die keet te maken?’

‘Alles. Dat ding staat achter ons huis in het weiland. Hij moet weg daar.’

‘Dus je bent niet voor dat ding, maar ertegen. Maar ik snap niet wat ik...’

‘Jouw dochter heeft toch een vriendje?’

Deze woorden klinken zo... zo... ja, ze weet niet wat ze ervan

denken moet. ‘Jordy?’ vraagt ze nog steeds enigszins verbaasd.

Er wordt geknikt.

‘Volgens horen zeggen, is hij daar ook vaak,’ zegt Jozien dan, maar ze houdt abrupt op als ze Elza aankijkt.

Elza voelt dat haar gezicht begint te gloeien. ‘Weet je, Jozien. Er wordt altijd gekletst en...’ Ze tekent het formulier. ‘Hier staat mijn naam. Succes verder.’

‘Sorry hoor, ik ga al. Bedankt.’ Haastig loopt Jozien naar de voordeur. Voor Elza er is, heeft ze hem zelf al opengemaakt. Met grote passen verdwijnt ze in de richting van het volgende huis.

Elza duwt de deur in het slot. Haar hart bonst in haar keel. Waar bemoeit dat mens zich mee? Al dat geklets op het dorp. Er zit natuurlijk altijd wel een kern van waarheid in de verhalen die rondgaan. Hij zit bij Jasmijn op school en op catechisatie, meer weten de meesten niet van hem. En hij is altijd heel beleefd. Ook is het nog eens een heel knap joch, en dat weet meneertje. Wat hij in Jasmijn ziet, is eigenlijk een raadsel. Het zou kunnen dat hij het geweldig vindt om door haar geadoreerd te worden.

Nou ja, we wachten het maar af. Ze zijn nog zo piep.

‘Zo, en nu aan de slag,’ zegt ze tegen zichzelf. In de bijkeuken stopt ze het beddengoed in de wasmachine. Daarna gaat ze met de stofzuiger en een stofdoek naar de kamer. Eerst de benedenverdieping maar, de rest komt later. Terwijl ze met de stofdoek over de kasten en de tafels gaat, gaan haar gedachten al naar vanavond. Dan moet er weer iets op tafel komen. Deze keer geen grote pannen, want ze zijn maar met hun drietjes. Het moet iets makkelijk worden, want Jasmijn heeft catechisatie. In het weekend maakt ze meestal iets extra’s klaar. Dan hebben ze meer tijd om ervan te genieten. Nu ze zo’n klein gezin zijn geworden, kan ze dat misschien iets vaker doen om zo meer tijd aan haar hobby te kunnen besteden. En ook wat meer aandacht geven aan hun jongste.

Nu ze eenmaal begonnen is met opruimen en poetsen, is het twaalf uur voor ze er erg in heeft. De kamer is al klaar. Vanmiddag de douche en dan het eten.

Als ze haar boterham opheeft, kijkt ze in de vriezer of er nog iets in zit voor het avondeten. En ja hoor: twee pizza’s. Met een kopje

soep vooraf, die nog over is van gisteren, is dat prima te doen. Ziezo, geregeld. Met een emmer sop en verdere benodigdheden loopt ze zingend naar de badkamer.

De torenklok slaat negen keer als Jasmijn de deur van het verenigingsgebouw dichttrekt. Ze is natuurlijk weer eens de laatste van de catechisanten. Buiten kijkt ze om zich heen. Het betegelde pleintje is leeg. Niemand heeft op haar gewacht. Rosanne niet, en Jordy ook niet. Een gevoel van teleurstelling gaat door haar heen. Dat Rosanne niet gewacht heeft is niet leuk, maar dat is ze wel gewend. Die moet altijd gelijk naar huis, anders zwaait er wat. Bij haar letten ze daar gelukkig niet zo erg op. Maar dat Jordy er niet meer staat... dat doet pijn. Vanavond zaten ze tegenover elkaar. Van de dominee moeten de jongens en de meisjes gescheiden zitten. Daar heeft hij natuurlijk wel gelijk in, maar toch. Het liefst zou ze naast Jordy zitten. Hij is de enige op de wereld die haar ziet. Nou ja, dat is niet helemaal waar. Oma, oud omaatje dan, die wel. Bij haar mag ze altijd komen. Vorige week mocht ze vijfnegen-tig jaar worden en ondanks haar hoge leeftijd is ze altijd weer geïnteresseerd in Jasmijn.

Net als ze het sleuteltje in het fietsslot steekt, komt er een scooter de hoek om. Voor ze het sleuteltje omgedraaid heeft, staat hij naast haar te pruttelen. Verrast kijkt ze op en haar hart maakt een sprongetje. Jordy! Door de opening in de helm ziet ze zijn twee felblauwe ogen.

‘Waar was je?’ vraagt hij.

‘Hier,’ reageert ze met rode vlekken op haar bleke wangen.

‘Volgende week haal ik je op en breng ik je thuis. Goed?’

Ze kan alleen maar knikken. Br. Het is koud. Vlug trekt ze de capuchon over haar hoofd en doet de gebreide handschoenen aan. De teleurstelling is helemaal weg. Het gloeit nu in haar borst en haar hart klopt sneller. Eigenlijk had zij moeten vragen waar hij was, maar daar denkt ze nu niet meer aan. Ze is veel te blij dat hij nu naast haar rijdt. Praten gaat dan ook niet. Zijn hand ligt op haar rug zodat ze niet hoeft te trappen. Die hand voelt als een warmte die diep naar binnen gaat. Als ze de hoek om zijn, laat hij haar

opeens los. Hij zet zijn voeten op de grond en doet zijn helm af. Haar fiets rolt nog even door, maar dan staat ze ook. Met een paar stappen rijdt hij zijn blinkende scooter naar haar toe.

‘Heb je zin om nog even met mij mee te gaan?’ vraagt hij dan met een lieve glimlach op zijn gezicht.

‘Zin wel, maar dat kan nu niet. Het is al laat en ik moet ook nog huiswerk maken,’ antwoordt ze spijtig.

‘Ik ook, maar heel even kan toch wel?’

‘Vinden je ouders dat goed dan?’

‘We gaan niet naar mijn huis.’

‘Waar dan heen?’ Ze kijkt hem verbaasd aan.

‘Naar de keet.’

‘Waarom? Ik lust geen...’

‘Dat hoeft niet.’

‘Het kan echt niet, Jordy.’ Haar hart klopt nu nog sneller, want ze wil hem niet teleurstellen. En ze vindt het zo lief dat hij haar meevraagt. Maar dan krijgt ze straks toch een moeilijke vraag. Langzaam schudt ze met haar hoofd. Nee, ze durft niet, al staat ze in twijfel.

‘Volgende week dan?’ vraagt hij en hij kijkt haar strak aan. Zijn ogen lijken in haar hart te landen.

‘Goed, dan kan ik van tevoren zeggen dat ik nog even met jou meega.’

‘Je bent veel te eerlijk.’

‘Hoezo?’

‘Ouders hoeven niet alles te weten.’

‘Wat moet ik dan zeggen?’

‘Toe nou, Jasmijntje, je kunt best iets verzinnen.’

‘Daar ben ik niet goed in. Weten jouw vader en moeder het ook niet?’

‘Die zijn daar niet zo mee bezig. Die hebben het druk met hun werk. Heb ik effe mazzel?’ Hij lacht erbij, maar als ze hem aankijkt staan zijn ogen niet blij.

Jasmijn begrijpt er niet veel van. Bij haar thuis is er ook niet zo veel aandacht voor haar, maar als ze een halfuur later thuis zou komen, wordt er natuurlijk naar gevraagd. ‘Maar ik vind je pa en

ma wel aardig,' zegt ze dan na even nagedacht te hebben.

'Zeg ik dat ze dat niet zijn?'

Nu schudt ze voorzichtig haar hoofd. 'Nee, dat niet, maar je klinkt wel zo.'

'Och, laat ook maar. Ik haal je volgende week op en neem je een poosje mee. Daarna breng ik je netjes thuis.'

'En zaterdag?' vraagt ze met een bibberig stemmetje. Dat komt van de kou, maar ook een beetje door het gesprek.

'Dan kom ik om acht uur naar je toe. En nu duw ik je naar huis, maar eerst wil ik een kus.'

Het is een rare manier om te kussen, maar erna gloeit ze helemaal.

'Snap je nu wat ik bedoel?' vraagt hij als ze weer rechtop staat.

'Waarmee?' reageert ze verbaasd en nog beduusd door zijn gloedvolle kus.

'Dit is toch niks. Ik... Laat maar, anders ben je toch nog te laat.' Gelijk start hij de motor en hij steekt zijn arm naar haar uit.

In de hal kijkt Jasmijn snel in de spiegel als ze naar de kapstok loopt om haar jas op te hangen. Op haar wangen zitten vuurrode blossen, maar verder ziet haar gezicht bleek. Haar asblonde haren steken alle kanten op.

In de ruime woonkamer zit haar vader aan de tafel met de laptop voor zich. Haar moeder zit tegenover hem met een breiwerkje. Ze kijken allebei gelijk op als ze binnenstapt.

'Hallo, meisje. Moest je nablijven?' vraagt haar vader.

Door die vraag slaan de vlammen haar uit. 'Nee, ik...' stamelt ze verlegen.

'O. Laat me raden. Je hebt met Jordy gepraat?'

'Ja pap. Even. Hij haalt me volgende week op. Dan hoef ik 's avonds niet alleen te fietsen.' Ze praat snel, ze is er een beetje nerveus van.

'Wat een zorgzame knul.' Pap lacht er plagerig bij, zodat ze het nog warmer krijgt.

'Nu moet ik mijn huiswerk nog afmaken,' zegt ze en ze draait zich abrupt om. Ze moet hier weg. Het is nog nooit gebeurd dat

ze zo veel aandacht krijgt. Daar wordt ze verlegen van en het voelt vreemd.

‘Neem eerst wat te drinken,’ zegt mam.

Met een glas cola loopt Jasmijn de trap op naar de eerste verdieping. Haar kamer is er een van de vier. Beneden hebben haar ouders hun slaapkamer en badkamer. Ze wonen in een groot huis uit de jaren zestig. Bij Rosanne vergeleken hebben zij een kasteel. Rosanne is de oudste van acht kinderen en zij hebben maar drie slaapkamers boven. Sinds kort hebben ze er op de zolder twee kamers bij gemaakt. Die hebben ze bij Jasmijn ook, want dan had iedereen een eigen kamer, maar dat kan bij Rosanne niet. Toch vindt Jasmijn het er heel gezellig. Gezelliger dan bij haar. Ze zijn streng, dat wel, maar ze is er altijd welkom.

Op de overloop ziet ze alle slaapkamerdeuren openstaan, behalve die van haar. Daar heeft ze net helemaal geen erg in gehad. Of was dat toen niet?

Het is heel stil in huis. Er komt nu geen geluid uit de twee kamers tegenover die van haar. En de kamer van Rhodé, naast die van haar, is ook leeg. Zij is getrouwd en zit nu met Richard in Israël vanwege haar huwelijksreis. Dat lijkt haar ook wel wat. Als zij ooit met Jordy...

Bij die gedachte stroomt het bloed naar haar wangen. Dan ben ik de bruid. Twee keer is ze bruidsmisje geweest. De eerste keer bij Hannah en Hans, alweer elf jaar geleden. Twee jaar daarna bij Ruth en Marc. Nu is zij er te oud voor en was Merel de gelukkige. Gek hoor, om al zo’n poos tante te zijn. Rosanne heeft zusjes en broertjes van die leeftijd. En de opa en oma van Rosanne zijn bijna net zo oud als Jasmijns ouders.

Davy, haar enige broer, woont nu in het centrum van Breda in een appartement. Met hem heeft ze eigenlijk niet veel, want acht jaar leeftjdsverschil is veel. Met haar zussen heeft ze ook niet echt contact. Die hebben heel andere interesses. En pap en mam? Ze houden van haar, dat gelooft ze zeker, maar daar houdt het eigenlijk op. Soms denkt ze dat haar ouders er liever een zoontje bij hadden gekregen, maar dat is gevoelsmatig. Ze heeft te veel voelsprietten. Heel haar leven was er weinig tijd voor haar. Altijd had-

den mam en pap aandacht nodig voor hun oudsten. Maar zij was er toch ook? Soms vermoedt ze dat haar komst een onaangename verrassing was.

Met een duwtje tegen de deur is de opening gesloten. Achter die deur zit ze in haar eigengemaakte leven. Ze klikt haar laptop aan en legt het boek ernaast waaruit ze nog een les moet leren. Sommige vakken vindt ze echt interessant, maar andere? Daar snapt ze niets van. Ze begrijpt ook niet waarom ze dat moet weten. Maar het moet, want anders haalt ze haar diploma niet. En als ze dat papier niet heeft, kan ze niet verder.

Ze wil de verzorging in, en dan het liefst in een zorgcentrum voor ouderen. Ook zoiets waar haar zussen niets van snappen. Wat kan een jong meisje zoals zij daar nou toch aan vinden?

Nou, alles. Dat komt voornamelijk door omaatje. Dat is de liefste oma die ze heeft. Daar ontmoet ze ook wel andere oudere mensen. En die zijn allemaal heel blij als je even een praatje met hen maakt. Sommigen zijn erg eenzaam.

Het is een beetje jammer dat die opleiding zo dicht bij huis is, vooral omdat Jordy wel verder weg gaat. Die gaat in een studentenhuus of op kamers. Hij weet ook precies wat hij wil, net als zij, daarom zou ze ook bij hem in de buurt willen leren en werken, maar dat kan niet.

Het is zo bijzonder dat hij voor haar heeft gekozen. De helft van de meiden uit de klas is verliefd op hem en is stinkend jaloers. Rosanne niet, die is op Léon. Maar of hij ook wat in haar ziet? Voor Rosanne is het ook moeilijker om verkering te vragen. Heeft zij dat met Jordy, verkering? Het lijkt er wel op, want hij is bij de bruiloft geweest. Hij staat dus ook op een heleboel foto's. Hij hoort erbij. En zij? Hoort zij ook bij zijn familie?

Ze is nog maar twee keer op zondagmiddag met hem mee geweest. Zijn ouders zijn aardig, maar veel deftiger dan haar vader en moeder. Ze zien er zo chic uit. Pap en mam zien er ook netjes uit, maar anders. Meneer Brugman is tandarts en zijn vrouw is zijn assistente. Ze hebben een praktijk aan huis. Hun grote bungalow staat in de dure wijk. Waarom ze in zo'n groot huis wonen, weet Jasmijn niet. Het gezin bestaat uit vier personen, dus daar is het

niet voor. De tandartspraktijk zit er natuurlijk ook, dus daarvoor is veel ruimte nodig. Aan de rechterkant is het woongedeelte en de bovenste slaapkamers zijn van de twee zonen. De ene is van Jordy, de andere van zijn broer Wesley, maar Wesley is bijna nooit thuis. Waarom dat is? Ze heeft geen idee.

Terwijl dit allemaal door haar hoofd spookt, zoekt ze op YouTube naar een lied. Beneden in de hal bimbamt de staande klok.

‘Oei, halftien.’

Als de eerste woorden, begeleid met gitaarmuziek, de kamer in stromen, gaat de deur open. Mam kijkt om het hoekje. ‘Gaat het?’ vraagt ze.

‘Prima,’ antwoordt Jasmijn een beetje afwijzend.

Wat komt mam hier doen? Zo kan ze niet van de muziek genieten. Daarvoor is ze het liefst alleen. Nou ja, Jordy zou erbij mogen zijn. Met hem samen... Ze heeft geen bankje, dus zou ze met hem op het bed moeten zitten. Maar hij mag niet mee naar haar kamer. Dus dat zal er niet van komen.

‘Vind je het ook zo stil?’ vraagt mam dan.

‘Och...’ reageert Jasmijn met een schouderophaling.

‘Stoor ik?’ gaat mam verder.

‘Ja,’ zegt Jasmijn terwijl ze het boek pakt.

‘Heb je nog veel te doen?’

‘Alleen Engels overlezen.’

‘Heb je een overhoring?’

‘Inderdaad.’

Mam zucht even, maar loopt dan haar kamer weer uit. Jasmijn haalt opgelucht adem als de deur achter mam dicht is gegaan. Ze hoort de zachte voetstappen op het laminaat van de overloop gaan naar de trap. Raar, nu komt mam eens extra bij haar en nu is ze niet blij. Het is een beetje vreemd dat ze zomaar binnenstapt. Vroeger hoopte ze vaak dat mam naar haar toe zou komen als ze in bed lag. Dan duurde het heel lang voor ze kwam. Ze moest altijd wel iets doen met de anderen. En pap bemoeide zich meer met Davy, maar heel soms kwam hij bij haar op bed zitten. Dan vertelde hij een verhaaltje.

Elza zit alleen in de woonkamer. Chris is gaan klussen in het huis van Ruth en Marc. Toen het stel trouwde, hadden ze een oud huis gekocht waar nog een heleboel aan te doen was. Ze hadden toen een meerjarenplan opgezet, en Chris had beloofd om te helpen. Wel had hij erbij vermeld dat dit hooguit drie avonden per week zou zijn, en om de week op zaterdag. Natuurlijk was het vaak meer geworden. Dan moest er iets afgemaakt worden en ging hij weer naar het buurdorp. Vanavond is ook een extra avond.

Elza heeft de naaimachine tevoorschijn gehaald. Er ligt nog een hoop verstelwerk te wachten. Dat kan mooi op deze avond. Jasmijn is naar catechisatie en wordt straks door Jordy thuisgebracht. Dat komt prima uit, want er waait zo'n ijzige wind. Net hoorde ze het tikken tegen het raam. Dat zou weleens ijzel kunnen zijn. Gevaarlijk om op de weg te zijn, ook voor Chris als hij terugkomt.

Al gauw snort de machine om een naad in een rokje van Jasmijn dicht te naaien. Even tilt ze haar voet van het pedaaltje omhoog. Het is alweer een paar weken na de bruiloft. Alles gaat zo zijn gewone gangetje. Ze vindt het nog steeds erg stil in huis, en het plan om zich meer met Jasmijn te gaan bemoeien is enigszins mislukt. Niet dat ze haar best er niet voor doet. Juist wel. Maar Jasmijn heeft steeds een uitvlucht. Zo lijkt het in ieder geval. Natuurlijk heeft het meisje een volle week. Vijf dagen in de week naar school met huiswerk erbij, en dan nog de uren die ze bij de supermarkt werkt als vakkenvuller. Dat is haar eigen keus, van hen hoeft het niet. Maar alle meisjes uit haar klas hebben een baantje, dus wilde zij niet achterblijven. En Jordy werkt er ook. Dat is waarschijnlijk op dit moment de grootste trekker. En het geld natuurlijk, al verdienen ze maar een klein beetje per uur.

De overige vrije uren zit ze bij Rosanne, en op zondagmiddag bij Jordy. Vanavond uit de catechisatie gaat ze ook al een poosje naar hem. Ze wilde niet hierheen komen. Zijzelf zou dat juist gezellig vinden. Waarschijnlijk vinden zijn ouders het leuk om

eens een meisje in huis te hebben. Als ze het zich goed herinnert, hebben zij twee jongens, Jordy en een paar jaar oudere broer, maar die zien ze nooit. Daar is iets mee, had ze weleens begrepen. Maar wat? Dat weet ze niet.

Haar gedachten stoppen hier, want het verstelwerk vergt haar aandacht. Ze zit voorovergebogen over een jack van Jasmijn waarvan de rits niet meer werkt. Dat is echt een prutswerk, maar ja, het moet. Goed kijken hoe hij erin gemaakt is, zo moet de nieuwe er net eender in gezet. Naaien is niet echt haar hobby, maar verstellen hoort er nu eenmaal bij. Tegenwoordig verdwijnen dit soort dingen in de kledingbak of in het ergste geval in de klike. Daar is ze toch echt te zuinig voor. Ze doet het zelfs voor de kinderen als ze ziet dat er iets kapot is. Breien en haken vindt ze leuker om te doen, dat maakt ook minder rommel.

Als de rits er na een heleboel zuchten en zweetdruppels in zit, trakteert ze zich eerst op koffie. Ze zet het gashaardje aan en gaat er lekker voor zitten met een paar reclamefolders erbij. Na een kwartier gaat ze weer aan het werk, er moet nog meer gedaan.

Om halftien trekt ze met een zucht het deksel over de naaimachine. Op tafel ligt een stapeltje kleding dat nu de kast weer in kan.

Net als ze met een glas fris bij het haardje zit, hoort ze de achterdeur open- en dichtgaan. Dat zal Jasmijn zijn, bedenkt ze opgelucht. Maar even later stapt Chris de kamer in. 'Ben jij er al?' vraagt ze.

'Ben ik te vroeg?' reageert hij verbaasd.

'Nee, maar...'

'We zijn eerder gestopt in verband met het weer. Het is glad op de weg en ik heb heel langzaam gereden. Maar wat bedoel je?'

'Jasmijn is er nog niet.'

'Die zal zo wel komen, hoor. Hij is er toch bij?'

'Ja.' Ze schokschoudert.

'Laat ze maar even. Ze zijn jong en verliefd. Nog een paar maanden, dan is hij naar de stad. En dan moet Jasmijn stage gaan lopen. Dan komen ze erachter of het echte liefde is.'

'Je zult wel gelijk hebben, maar...'

‘Wat ben je maar-achtig vanavond. Komt het doordat het nest leegloopt?’

‘Het komt door Jasmijn. Wij hebben nooit veel tijd voor haar gehad. Toen ze geboren werd, waren de meiden al pubers.’

‘Die vroegen nogal wat aandacht, dat is zo.’

‘Al onze tijd slokten ze op. Gelukkig was Jasmijn een rustig kind. Zij vroeg en vraagt nog geen aandacht. Maar...’

‘Begin je alweer?’

‘Ik wilde dat nu gaan veranderen. Snap je? Ik heb nu alle tijd.’

‘En?’

‘Ze probeert mij te ontvluchten.’

‘Doe niet zo raar. Dat denk je maar. Waarom zou ze?’

‘Een voorbeeld. Als ik voorstel om met haar te gaan winkelen, moet ze opeens weg. Afspraak met Rosanne. Of met Jordy.’

‘Ook zij wordt groter, meisje.’

‘Maar ik wil het zo graag goedmaken. Ik...’ Opeens glijden er tranen langs haar wangen.

‘Wat krijgen we nou, zeg? Je hebt echt last van het legenest-syndroom.’ Chris laat zich naast haar op het tweezitsbankje zakken. Hij slaat een arm om haar neergebogen schouders. Met zijn andere hand streelt hij haar bruine haren die naar voren hangen. Tussen de bruine haren zitten grijze streepjes, ziet hij opeens. Hij heeft intussen meer grijs dan donkerblond, maar dat is langzaam-aan zo gegroeid. Maar zij, zijn meisje, zij ook al. Ja, ze horen nu bij de middelbaren wat hun leeftijd betreft. Hun oudste drie dochters zijn getrouwd, en ze hebben al drie kleinkinderen. Maar er is nog een tienermeisje in huis. Een puber van bijna zestien. Nog een week, dan is januari alweer voorbij. En dan nog twee maanden, dan is het zover. Op de datum dat iedereen grapjes uithaalt. Toen kregen zij na een moeilijke zwangerschap en een zware bevalling dit meisje. Jasmijn.

Dat was geen grap, dat was pure werkelijkheid. Elza had het er erg moeilijk mee gehad. Zij moest opnieuw beginnen, maar nu met vier grote kinderen erbij. Nu was ze er net aan gewend geraakt dat het huis overdag leeg was, en toen had dit kleine meisje daar verandering in gebracht.

De oranje vlammetjes van het haardje flakkeren door de wind in de schoorsteen. Ze stralen een pittige warmte af. Elza kijkt hem met betraande ogen aan. Hij veegt met een zakdoek langs haar natte wangen.

‘Kom, niet meer huilen. Ik haal een glaasje wijn voor ons. Dat is goed voor je.’

‘Denk je?’ vraagt ze. Met een verlegen gebaar trekt ze haar rok recht.

De staande klok in de hal slaat tien keer als Chris weer naast haar gaat zitten. ‘Jasmijn houdt het aardig uit. Moet ze geen huiswerk meer maken?’

Elza haalt even haar schouders op. ‘Als ik ernaar vraag, geeft ze alleen vage antwoorden.’

‘Ik moet nu echt naar huis, Jordy,’ zegt Jasmijn met spijt in haar stem.

‘Ze weten toch dat je bij mij bent?’

‘Maar ik moet nog een les maken. En morgen...’

Ze zitten in de kamer van Jordy. Zijn ouders waren niet thuis toen ze uit de catechisatie kwamen. Daar was Jasmijn eigenlijk blij om, want ze weet niet goed wat ze tegen die mensen moet zeggen. Ze voelt zich zo dom tegenover hen. Mevrouw vraagt wel hoe het op school gaat en wat ze wil worden. Haar keus vindt ze een heel goeie, dat wel, maar echt geïnteresseerd is ze niet. Dat komt volgens Jasmijn ook doordat zij geen echte hobby heeft. Zij beoefent geen sport, wat Jordy wel doet. En zij zelf gaan naar tennis. Daar zullen ze nu toch niet naartoe zijn? Met dit weer gaat dat toch niet? Opeens voelt ze de armen van Jordy om haar heen en dan kust hij haar. Ze vergeet dat ze naar huis moet en dat zijn ouders misschien zo thuiskomen.

Met rode blossen op haar wangen en een raar gevoel in haar hart loopt ze een halfuur later de trap af. Het is een houten trap met open treden waar je doorheen kunt kijken. In de ruime hal pakt ze haar jas van de staande kapstok. Jordy heeft zijn jack al aan en doet de voordeur open. ‘Dat wordt lopen,’ zegt hij als hij naar buiten kijkt.

Niemand heeft oog voor Jasmijn, totdat...

Jasmijn is de jongste in een druk gezin van vijf. Haar ouders hebben hun handen vol aan de vier oudsten. Jasmijn vraagt weinig aandacht, ze gaat stilletjes haar eigen gang. Als ze even tijd heeft gaat ze langs bij omaatje, haar overgrootmoeder. Bij haar vindt ze altijd een luisterend oor.

Dan krijgt Jasmijn een vriendje. Jordy zit bij haar in de klas en gaat naar dezelfde kerk. Op een avond gaat ze na catechisatie met hem mee naar huis. Zijn ouders zijn er niet en ze gaan te ver. De gevolgen daarvan gaan nog veel verder.

Jetty Hage is een van de vaste auteurs van de Citerreeks. Eerder verschenen van haar onder meer *Verbonden met het verleden* en *Niet gezocht*.

CITER REEKS

ISBN 978 94 0191 186 3 NUR 344

9 789401 911863

www.citerreeks.nl